

- Необхідність використання сучасних європейських підходів до дотримання основної мети акредитації – допомогти вищому навчальному закладу підвищити якість навчальної діяльності та навчальних програм.

Друга теза виглядає дещо наївною, адже ми звикли, що основне завдання акредитаційної процедури – перевірити, чи виконує навчальний заклад певні, сформульовані вище (наприклад, Міністерством) умови.

Так, дотримання певних (кадрових, методичних, матеріальних, інформаційних та інших) умов є важливим елементом акредитаційного процесу, але не основним. Куди важливіше сьогодні переконалися, що:

1. Університет виконує задекларовані ним же зобов'язання/обіцянки щодо змісту освітньої програми, його постійного удосконалення, залучення до цього процесу зовнішніх стейкхолдерів.
2. Наявна та ефективно функціонує внутрішня система забезпечення якості.
3. Використовуються сучасні технології викладання та навчання.
4. Існує розвинута та ефективна система оцінювання досягнення результатів навчання окремих модулів та програми в цілому, відбувається регулярний моніторинг процесу розвитку фахових та загальних компетентностей у студентів.
5. Наукова діяльність є результативною та відповідає профілю навчальної програми.
6. Навчальний підрозділ, що веде дану програму, та університет в цілому докладають максимум зусиль щодо інтернаціоналізації своєї наукової та освітньої діяльності, намагання дотримуватися (при наявності) певних міжнародних стандартів та рекомендацій щодо змісту освітньої програми.

Цей список можна продовжити, але тут варто підкреслити, що створення сучасних методик розроблення стандартів освіти, навчальних програм та їх ліцензування і акредитації є одним із ключових завдань в процесі імплементації духу і букв нового вітчизняного законодавства про вищу освіту.

Література

Закону України “Про вищу освіту”. Х.: Право, 2014. – 104 с.

РОЗВИТОК СОЦІАЛЬНОГО ДІАЛОГУ ЗАГАЛЬНООСВІТНІХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ У МІЖСЕКТОРНІЙ ВЗАЄМОДІЇ

Резніченко Зоя Володимирівна

Полтавський обласний інститут післядипломної педагогічної освіти ім. М.В.Остроградського,
36029, вул. Жовтнева 64-ж, м. Полтава, Україна, zoi007@gmail.com

Розглянуто процес розвитку соціального діалогу як особливого виду міжсекторної взаємодії на рівні місцевої громади, що успішно втілюється у діяльності громадсько-активних шкіл України за стандартом «Партнерство».

Все ширше у фаховій мові різних секторів суспільства: влади, бізнесу та громадськості використовується термін «соціальний діалог». Це складне суспільне явище є практичним втіленням ідей соціального партнерства в школі. При цьому в Україні далеко не останню роль набула тенденція до його ведення у зв'язку з встановленням співробітництва школи з мешканцями та організаціями в громаді щодо спільного вирішення соціальних та освітніх проблем, зростання суспільної значущості школи та її затребуваності як соціального інституту, залучення до школи позабюджетних коштів [2, с.22].

Соціальному діалогу на локальному рівні присвячені дослідження Н.Гриценко, В.Жукова, О.Палій, В. Скуратівського. Різні вектори партнерства в сучасній школі висвітлюються в роботах І. Гревцової, В. Гусарова, Л. Ткаченко, В. Якімець, що послужили орієнтирами нашого дослідження.

Взаємодія школи з інститутами громадянського суспільства дозволяє створити єдиний простір розвитку громадської участі в управлінні школою. Однією з основних вимог до розвитку соціального діалогу є дотримання трьох основних його принципів: рівноправності, прозорості, взаємної вигоди, що забезпечує довгостроковий інтерес партнерів і його сталість [3, с.11].

Соціальне партнерство школи розвивається як у напрямі його поглиблення, так в напрямі розширення спектру між секторної взаємодії – державного, комерційного, громадського. Такий підхід дає можливість не лише розширити базу для наукових досліджень, проектної діяльності; профорієнтації, самоврядування, впровадження елективних курсів, а й долучитися до нетворкінгу у Міжнародних освітніх проектах, зокрема програми Європейської Комісії «e-Twinning». Вона покликана розширити освітні можливості для учнів і вчителів, підвищити мотивацію до навчання та ступінь відкритості Європи [2].

В Україні успішні практики соціального партнерства, зазвичай, належать громадсько-активним школам та описують реальних і потенційних партнерів. Л.Ткаченко у «Стандартах громадсько-активної школи: партнерство» наведені цікаві статистичні дані, які дають уявлення про траєкторії розвитку партнерства закладами освіти в Україні: підприємства міста (села) – 62%, депутати органів місцевого самоврядування – 46%, адміністрація міста (району, села) – 24%, члени громад – 46%, громадські організації – 24%, інші партнери – 8% [2, с.12].

Розвиток соціального діалогу є цілком закономірним явищем за умови його визнання як сучасного інструменту, що відкриває перед школою арсенал ресурсів до забезпечення якісної освіти та відкритості до міжсекторної взаємодії у місцевій громаді.

Література

1. Резніченко З.В. Розвиток соціального партнерства навчального закладу / З.В. Резніченко //Менеджмент розвитку сучасного ЗНЗ : взаємозв'язок теорії і практики: навч.-метод. посіб. / [Водолазська Т. В., Гавриш Р. Л., Королюк С. В. та ін.]; за ред. С. В. Королюк. – Полтава : АСМІ, 2014. – С.77-85.
2. Стандарти громадсько-активної школи: партнерство: навч.-метод. посіб. / Ткаченко Л.М. ; Під заг. ред. Даниленко Л.І. – К.: ТОВ «Видавничий дім «Плеяди», 2014. – С. 9-22.
3. Теннисон Р. Практическое руководство по партнерству [Електронний ресурс] / Роз Теннисон. – 2003. – 67 с.– Режим доступу до ресурсу: <http://www.unpei.org/sites/default/files/PDF/awareness-raising/Partnering-Toolbook-Russian.pdf>.